

РЕШЕНИЕ

№ 2973

гр. София, 23.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **12150** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано е по жалба на Т. Т. В. ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица] (в.з. Врана-Л.) срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ № 25-4332-005023 от 09.10.2025 г., издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на Т. Т. В. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Оспорва се извършеното нарушение от Т. Т. В.. Сочи се, че собственикът на автомобила не е изрично уведомен за прекратената регистрация, доколкото в конкретния случай регистрацията на управлявания от Т. Т. В. автомобил е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, съответно оспорващият, който инцидентно е управлявал същия автомобил, не е знаел това. Иска се от съда да отмени оспорената заповед.

Ответникът полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, чрез процесуален представител по пълномощие, в съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага доводи за законосъобразност на оспорения акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

При извършена проверка на 08.10.2025 г., около 20:50 часа е установено, че Т. Т. В. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е управлявал лек автомобил „Мазда МХ5“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на К. И. К. ЕГН [ЕГН] и пред номер 93 е установено, след справка в ОДЧ-ОПП и РСОД, че автомобилът е с прекратена регистрация поради липса на Гражданска отговорност по чл. 143, ал. 10 на дата 01.04.2025 г. Въз основа на установеното на Т. Т. В. е съставен Акт за установяване на нарушение (АУАН) серия ГА № 3902620 от 08.10.2025 г. от Е. Х. К. на длъжност младши автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция“ СДВР. Актосъставителят е приел, че с деянието си Т. Т. В. е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 09.10.2025 г. на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП на Т. Т. В. с оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ № 25-4332-005023 от 09.10.2025 г., издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. ЗППАМ е съобщена на Т. Т. В. на 25.10.2025 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд София-град, чрез административния орган, на 06.11.2025 г.

Въз основа на установеното, съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки

по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 2 на оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „г“, „зз“ от ЗДвП. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Като фактически основания, мотивирали административния орган да постанови оспорената заповед, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице. В оспорената заповед е посочено правното основание за издаване на акта – чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП. Словесното описание на нарушението в АУАН и в оспорената заповед ясно и в достатъчна степен индивидуализира деянието, като е налице съответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта става ясно в конкретния случай от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право. Не е налице неяснота в оспорения акт и не е нарушено правото на защита на адресата на акта, доколкото ясно е посочено и описанието на нарушението, извършено от Т. Т. В., заради което се налага ПАМ. Действително в описанието на нарушението в оспорената ПАМ е пропусната неговата дата. Съдът, обаче, не споделя тезата на жалбоподателя, че същото представлява съществено процесуално нарушение. Въпросната дата се установява по категоричен начин от съдържанието на приложените по преписката документи, както и от самия АУАН, въз основа на който е издадена и процесната ПАМ, а и не се оспорва от жалбоподателя видно от съдържащото се в административната преписка възражение от оспорващия. В този смисъл съдът намира, че процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Настоящият състав приема, че оспореният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни

юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, както се посочи по-горе, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лева водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]Т. Т. В. е управлявал лек автомобил „Мазда МХ5“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на К. И. К. ЕГН [ЕГН] и пред номер 93 е установено, след справка в ОДЧ-ОПП и РСОД, че автомобилът е с прекратена регистрация поради липса на Гражданска отговорност по чл. 143, ал. 10 на дата 01.04.2025 г., като в АУАН е прието, че с деянието си Т. Т. В. е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. По аргумент от разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП.

Безспорно е в конкретния случай, че нарушението е установено на 08.10.2025 г. около 20:50 часа съгласно представения по делото АУАН серия GA № 3902620 от 08.10.2025 г. Видно от приложените по делото доказателства безспорно се установява, че на 09.10.2025 г. (датата на издаване на оспорената заповед) в 13:00 часа е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за лекия автомобил „Мазда МХ5“ с рег. [рег.номер на МПС] съгласно представената с административната преписка Комбинирана застрахователна полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със срок на застраховката от 13:10 часа на 09.10.2025 г. до 23:59 ч. на 08.10.2026 г. В тази връзка основателно е възражението на жалбоподателя, че към датата на налагане на ПАМ, 09.10.2025 г. в конкретния случай, процесният автомобил е разполагал с валидно сключена застраховка гражданска отговорност, т.е. не са били налице законоустановените предпоставки за издаване на оспорената заповед. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена преди постановяване на ЗППАМ. При наличието на това установяване, съгласно което причината за служебното прекратяване на регистрацията на управлявания от жалбоподателя автомобил е била незабавно отстранена и е било възможно

възстановяване на регистрацията по административен ред съгласно релевантните разпоредби, посочени по-горе (разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП предвижда служебно възстановяване на регистрацията на превозното средство при представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите), съдът намира, че в конкретния случай отсъства основаниято за прилагане на оспорената ПАМ. От датата на нарушението и констатирането му с АУАН (08.10.2025 г.) до датата на издаване на оспорената заповед (09.10.2025 г.) са предприети съответните действия, в резултат на които причината за служебното прекратяване на регистрацията на процесния автомобил е била отстранена. В този смисъл към датата на издаване на оспорената заповед не са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, а именно наличие на служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“.

В случая, както се посочи, причината за служебното прекратяване на регистрацията на процесния автомобил е била отстранена преди постановяване на ЗППАМ. В този смисъл съдът намира и, че оспорената заповед не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, „гг“ от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна, обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това, от една страна, гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а, от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, поради което напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати, продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ № 25-4332-005023 от 09.10.2025 г., издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на Т. Т. В. е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно на чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движение по пътищата.

Съдия: